L'encant de la seducció freda

Diana Krall, dissabte a la nit al Festival de Peralada
Foto: LLU SERRAT.

Diana Krall va tornar al Festival de Peralada per oferir un concert de dues hores pulcre, tècnic i canònic

Diana Krall (Nanaimo, 1964) ja va deixar clar de bon principi quin era el propòsit de deixar-se caure novament per aquest "preciós lloc" que és Peralada i en una "preciosa nit" de dissabte: "Oferir molt d'amor. Aquesta és la meva feina!" La cantant i pianista que ha venut més discs que cap altra artista de jazz en els últims trenta anys es referia evidentment que ho faria a través de la música, interpretant cançons d'amor (amb tots els seus matisos) passades pel sedàs de les seves personals versions d'estàndards americans.

Però la seva és una seducció freda, talment com la que desprenien aquelles cèlebres rosses de Hitchcock, amb Tippi Hedren com a icona. Dones belles summament elegants, d'aparença frívola, que, rere aquella epidermis de fredor i aura misteriosa denoten que amaguen un torrent de calidesa. Com és el cas de l'artista canadenca, que es va presentar a l'escenari tota vestida de negre i amb unes sabates de talons d'agulla a joc amb el piano Steinway & Sons i que, immediatament després d'oferir un sec "Bona nit!", va desprendre el seu escalf amb una veu rogallosa i trencada, acompanyada per les notes delicades que ella mateixa tocava.

Potser per això, per aquesta fredor, i que va arrencar la vetllada musical incòmoda buscant una bona posició al seu seient, a més d'un li va costar entrar en el concert. També perquè el repertori, purament jazzístic per a sorpresa de molts, no és el més adequat per a un gran públic que venia a escoltar el seu últim disc Wallflower, conformat per versions jazzy de cançons d'altres gèneres i d'autors com Bob Dylan, Elton John o Paul McCartney, que és el que en teoria venia a presentar al Festival de Peralada. D'aquest treball, tan sols en va interpretar una, A case of you,de Joni Mitchell, en un dels moments més àlgids, sola al piano, denotant un punt de nostàlgia de la seva terra canadenca.

Va començar de cara a barraca, amb la dinàmica Just found out about love,de Dinah Washington, i tot seguit va presentar, un a un, l'excels trio que l'acompanyava: Anthony Wilson (guitarra), Karriem Riggins (bateria) i Robert Hurst (baix), i que van disputar-li el protagonisme amb constants solos i rèpliques premiats amb grans aplaudiments.

En total, catorze cançons que rendeixen homenatge a llegendes com ara Nat King Cole (You call it madness i Just you, just me) o Irving Berlin (entre altres, amb una extraordinària versió del Cheek to cheek). I dues hores d'un concert canònic i pulcre, ofert amb l'ofici i la tècnica d'aquesta dama del jazz a la qual, a diferència d'altres artistes més aplaudits en aquest mateix escenari, no li cal aixecar-se de la cadira per fer salts mortals com un

possés ni demostrar un virtuosisme camuflat per un histrionisme exacerbat.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 01-08-2016 Pàgina 42
-El Punt Avui. Barcelona 01-08-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Camp i Ebre 01-08-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Lleida 01-08-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Maresme 01-08-2016 Pàgina 30
-El Punt Avui. Catalunya Central 01-08-2016 Pàgina 30

Font del document: http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/992479-lencant-de-la-seduccio-freda.html